

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 989. Nomine reliquiarum SS. quæ veniant, an & qualiter veneranda, & à quo approbandæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

tractatus super canonizatione fieri à s. sede nisi elapsis 40. annis à morte canonizandi & ipsa actualis canonizatio non nisi post centum annos, ut Reiffenst. *h. t. n. 13.* ex Landuscha in *intheat. regular. v. beatification. n. 1.* quamvis olim quandoque & hodie ex speciali dispensatione summi Pontificis hoc tempus non observetur. Quin & Episcopi etiam ante 40. annos interim instituire possint processum & inquisitionem, sive iudicalem, sive extrajudicalem super miraculis, fama sanctitatis, vita & singularibus virtutibus alicujus, idque ne alias per mortem testium pereant necessaria probationes, & ut s. sacra sedes suo tempore facilius informari queat. Barb. *alleg. 97. n. 5.* Reiffenst. *n. 5.* quamvis autem istiusmodi processus ab Episcopis eorumque vicariis vel deputatis de jure servatis servandis sint legitimi & validi, possitque ex illis Pontifex procedere ad canonizationem; de stylo curiæ soleat tamen Pontifex de novo instituire novum processum vel saltem strictè examinare processus ab Episcopis factos. De cætero in canonizatione martyrum fieri non solet magna inquisitio de probitate vitæ, aut etiam de miraculis tempore vitæ ab iis patris, sed de factis post mortem illorum, ac præcipue de causa, ob quam passi, nimirum num propter fidem, legem Dei vel virtutem aliquam. ut Host. *in c. 1. h. t. n. 3.* Fagn. *in c. venerabilis de testib. n. 16.*

Quest. 987. Qualiter ad canonizationem requirantur vera miracula, & quænam sint talia?

REsp. Requiritur miracula vera indubitatum est, miraculum autem verum propriè ac strictè est & dicitur, quod sit præter ordinem totius naturæ creatæ, ut cum D. Thom. *p. 1. q. 110. a. 4. & q. 114. a. 4. AA.* communiter, quale solus Deus propriè ac physicè facere potest juxta illud *Psal. 17. quis facit mirabilia solus.* cum, si illud facere possent angeli, dæmones, aut sancti, non esset supra omnem naturam creatam. quare dum passim sancti dicuntur facere miracula, id intelligendum, non quòd ea ab illis fiant physicè, sed moraliter tantum, in quantum nimirum Deus ad preces eorum, aut in confirmationem sanctitatis eorumdem miracula patret; Ea verò, quæ sunt aut exhibentur per magos aliosve malos homines ope dæmonis miracula non sunt, sed vel meræ illusiones, quibus phantasiæ hominum ita decipit, ut videatur eis hoc vel illud adesse aut contingere; cum tamen à parte rei nihil veri sit: vel sunt effectus quidam re vera existentes & verè mirabiles ope dæmonis activa passivis applicantis, aut aliàs virtute sua naturali agentis producti; quia facultatem & captum humanum excedunt, indeque admiratione causant, vocantur in sensu largo miracula. Porro ut miraculum verum habeatur acita deserviat canonizationi juxta *cit. Gl. receptam in c. unie. h. t. in 6. v. sedis apostolica* debet apparere, illud à Deo, & non ex arte vel ope dæmonis factum, dum nimirum apparet factum in confirmationem fidei (qualiter etiam fieri potest per peccatorem, ut patet in Juda proditore, non secus ac alii Apostoli faciente mira ad excitandam fidem in Christum, quam prædicabat) vel in testimonium sanctitatis alicujus, cujus imitationem vel cultum Deus intendit promovere. Qualiter non nisi per eos, qui coram Deo specialibusque meritis conspicui, fieri potest, ubi verò fieret tale quid miri ex alio sine inuili, manifestum esset fieri à dæmone vel alias latere fraudem. Ac denique de his omnibus exactissimè & rigidissimè inquirendum & recognoscendum, præsertim quòd ad testes idoneos juratos,

R. P. Lewr. Jur. Can. Lib. III.

non singulares (nisi in certis casibus de quibus videri potest Reiffenst. *h. t. n. 43.*) deponentes exscientia hausta, per sensus proprios &c. Arg. *c. venerabilis de testibus.* Fieri que potest hæc recognitio miraculorum non tantum jam canonizantium sed etiam canonizantium juxta Trid. *Sess. 25. de invoc. cat. SS. junctâ declarat. cog. Concil.* fieri ab Episcopis teste Barbos. *de off. & potest. Episc. alleg. 97. num. 3.* Fagn. *in c. cum ex eo. h. t. n. 7.* (non tamen ab inferioribus Episcopo, etsi habentibus jurisdictionem quasi Episcopalem, ut Barb.) adhibitis etiam Theologis aliisque viris probis ac prudentibus. Antequam tamen miracula nondum canonizantium divulgent Episcopi, totum negotium ad sedem Apostolicam transmittere debent, ab eaque responsum expectare juxta *const. Urbani VIII. 39. in Bullar.* Ipsum verò ordinem procedendi in canonizatione vide apud Host. *inc. 1. h. t. col. 1. & 2.*

Quest. 988. An & qualiter colere & invocare liceat sanctos necdum canonizatos aut beatificatos?

REsp. Defunctos cum publica etiam fama insignis sanctitatis vel etiam miraculorum ab iis vivis aut post mortem editorum nondum tamen à sede Apostolica canonizatos cultu publico (qualis dicitur non ex eo, quòd in loco publico seu coram aliis, sed quòd fiat nomine totius Ecclesiæ, seu tanquam ab ea institutus, etsi fiat in loco privato extra conspectum populi, ut Sanch. *in Decal. c. 43. n. 3.* Bonac. *Tom. 2. d. 3. p. 2. n. 2.* Reiffenst. *h. t. n. 16.*) non licet venerari. v. g. proposita eorum imagine in Ecclesiis, altaribus, commemoratione de iis facta in sacrific. missæ vel officio divino, tam in choro, quam extra illum, invocatione in lytaniis &c. ut AA. mox citandi juxta *c. fin. h. t.* licitum tamen est, pium ac utile tales prosequi cultu devoto neque privato v. g. sanctum & beatum nominando & ut talem invocando ejus effigiem & reliquias in cubiculo aut etiam oratorio asservando ac venerando in honorem illius, aliquas privatas preces recitando, jejunando &c. aliasque mortificationes subeundo, etiam aliis audientibus & videntibus. Arg. *cit. c. finali.* à sensu contrario *Gl. in c. unie. h. t. in 6. v. sedes Butrio in cit. fin. n. 6.* Azor. *p. 1. l. 9. c. 8. in fine.* Bellarm. *de sanctis c. 10.* Sanch. *l. c. n. 3. & seq.* Wicetn. *h. t. n. 7.* Reiffenst. *h. t. à n. 18.* per extensum referens desuper *const. Urban. VIII. Sanctissimus 39. in Bullar.* ac ab eodem Papa desuper factam declarationem, quæ utiliter leges, in qua etiam inter reliqua, quòd nihilominus non liceat eorum imagines cum aureolis aut radiis depictas habere etiam in privato & occulto. Uti &, quòd nondum beatificatorum miracula, revelationes, beneficia eorum intercessione impetrata licitum non sit typis vulgare, nisi prius ab ordinario loci recognita approbentur. Reiffenst. *n. 22. & 23.*

Quest. 989. Nomine reliquiarum sanctorum quæ veniant, an & qualiter veneranda, & à quo approbanda?

1. R Esp. Ad primum: nomine earum veniunt sanctorum corpora eorum partes, ossa, capilli, pulveres, cineres, vestes, vela, Panni, etiam quibus post mortem involuta, scripturæ, instrumenta devotionis, mortificationis, quibus usi, & passionis, quibus cruciati. Azor. *l. c.* Reiffenst. *h. t. n. 24.* juxta universalem Ecclesiæ sensum & praxin.

2. Resp. Ad secundum: reliquiæ sancti aut beatificati de novo inventæ non nisi prius recognitæ &

Xx xx

legi-

legitimè approbatæ coli possunt cultu publico, & publicæ venerationi exponi, ut patet ex c. 2. h. t. uti & ex *Trid. sess. 25. de invocat. SS.* reliquiæ tamen quæcunque tam antiquæ, quàm de novò inventæ, tam canonizati, quàm non canonizati, sed solùm defuncti cum fama constante sanctitatis, modò constet, quòd illius sint, etiam à nemine approbatæ, coli possunt cultu privato non secus ac ipsi sancti eodemque, quo illi modo. Fagn. in *cit. c. 2. n. 11. & 12. & ibid. Host. Jo- and. Butrio* aliique communiter. Arg. *eiusdem c. 2.*

3. Resp. Ad tertium ubi reliquias antiquas alicujus sancti antiquitus approbati constat ex scriptura vel instrumento authentico unà cum iis reperto, vel aliunde certo nullà alià approbatione aut etiam auctoritate sedis Apostolicæ egent ut publicæ venerationi exponantur; secus si de hoc esset dubium, & hoc non tolleretur. Wiestn. *h. t. n. 13.* reliquias verò alicujus defuncti cum fama sanctitatis, necdum canonizati aut beatificati, nemo præter summum Pontificem in ordine ad cultum publicum approbare potest. Per *c. 2. h. t. & ibi DD.* communiter. Ut ait Reiffenst. *h. t. n. 28.* non obstante Conc. *Trid. l. c.* vi cuius non ampliùs reservatam esse Papæ approbationem harum reliquiarum, sed permissam Episcopis, dum ibi videtur iis permissa licentia universalis approbandi reliquias quascunque noviter inventas, & sic correctum per hoc jus antiquum. Nam *Trid.* intelligendum de reliquiis jam canonizati de novo inventis *C. vero 2. de reliquiis* alicujus defuncti cum fama sanctitatis necdum canonizati, & sic optimè evitari correctionem jurum, eaque inter se concordari probat Fagn. in *cit. c. 2. an. 5. & cui* explicationi & concordantiæ inhaerent Pirh. *h. t. n. 11.* Wiestn. *n. 14.* Reiffenst. *l. c.* confirmantque id ipsum ex eo, quòd si Episcopus quoque recognoscere & approbare posset reliquias defuncti necdum canonizati, posset etiam eas publicæ venerationi exponere, & sic indirectè eum canonizare in sua diœcesi, liceretque cuivis cum sola hac licentia illum publico cultu venerari, quòd est contra unanimem consensum DD. neque his contraria S. Cong. Cardin. dum teste Barbof. in *c. 2. h. t. n. 4.* declarat citatum concilii *Trid.* locum intelligendum esse tam de miraculis necdum canonizatorum quàm canonizatorum approbandis ab Episcopo: siquidem dispar est ratio inter miracula & reliquias necdum canonizati; cum Episcopus etiam de jure communi possit cognoscere de miraculis & vita canonizandi alicujus. Unde etiam si *Trid.* intelligendum esset generaliter de novis miraculis tam canonizandi quàm canonizati, non sequeretur illa jurium correctio, aut ullum aliud absurdum. Ita AA. cit. dixi tamen; *in ordine ad cultum publicum.* Quia simpliciter judicare quòd hæc sint reliquiæ hujus vel illius cum fama sanctitatis defuncti, nulla ratione nulloque jure prohibitum reperitur Episcopis Reiffenst. *cit. n. 28. in fine.*

Quest. 990. An reliquiæ vendi, auferri, exponi extra capsas, aut aliò transferri possunt?

1. Resp. Ad primum: vendere non licet reliquias, ut constat ex *c. 2. h. t. & L. nemo, c. de SS. Eccles.* tum quia res sacræ, adeoque in nullius dominio sunt, nec æstimationem recipiunt Arg. *l. 9. ff. de rer. divis.* tum quia spirituali annexa. Unde & eas vendere est Simoniacum Arg. *c. querelam, de simon. e. de jure.* de jure pat. non tamen vetitum eas vendere ratione materiae, ex qua conficiuntur seu cui committentur conatula, aut earum pulveres. Redacti in agnos Dei, vel

etiam ratione impenfarum in eis conficiendis vel deportandis factarum uti & ratione capfarum aliorumque pretiosorum involuorum earundem, Sanch. *l. 2. mor. c. 43. n. 29.* Pirh. *h. t. n. 10.*

2. Resp. Ad secundum: neque auferri possunt etiam devotionis gratiâ sine sacrilegio, nisi essent condita in locis infidelium, neque sine injuria Ecclesiarum, in quibus perpetuè sepultura seu asservationi sunt tradita, aut etiam ipsarum reliquiarum; devotio autem exercenda est sine injuria, ita cum Turrecrem. in *can. corpora dist. 1. de consecrat.* Pirh. *h. t. n. 12. in fine.* Videri etiam possunt Azor. *p. 1. l. 9. c. 8.* Sanch. *l. c.* Fagn. *in c. ult. h. t.*

3. Resp. Ad tertium: ostendi & exponi extra capsam seu locum, in quo condita prohibentur *cit. 2. h. t.* nisi quæ, ut cum Host. *ibidem V. extra capsam.* & Abb. *n. 2.* Pirh. *n. 10.* Ex speciali Dei beneficio sunt præservata à corruptione. Et præcipue ob quæstum, ut majores fiant oblationes. Host. *l. c. v. exponantur,* quamvis putet Sanch. *l. c. n. 22.* non esse prohibitam *cit. c.* ostensionem reliquiarum, licet fiat principaliter ad acquirendas liberaliores oblationes & elemosinas, modo non deducantur in pactum aut principaliter intendantur tanquam præmium ostensionis.

4. Resp. Ad quartum: corpora & reliquias sanctorum transferri posse ab una Ecclesia ad aliam ab Episcopo sine licentia Papæ, probabilius contra Gl. in *can. corpora. 37. de consecrat. dist. 1. v. Principis.* Host. *in c. 2. h. t. v. nec exponantur.* Jo- and. *ibid. n. 2.* & alios quosdam docent Angel. *v. reliquia n. 1.* Sylv. *v. reliquia q. 3.* Sanch. *l. c. n. 25.* Fagn. in *cit. c. 2. n. 15.* Pirh. *h. t. n. 12.* Reiffenst. *h. t. n. 32.* Wiestn. *n. 16.* ratio, quam irrefragabilem dicit Fagn. ab eo cumque secutus Pirh. & Reiffenst. sumitur ex regula, quòd Episcopus possit in sua Diœcesi, quacunque conditor canonis sibi non reservavit, juxta *c. super. 29. de sent. excomm. & ibi Gl. v. non retinuit.* Papa autem nullibi hanc translationem suæ potestati seu auctoritati reservaverit. Verùm, cum vel ipse Fagn. *inc. perniciosam, de off. Jud. Ordin. à n. 45.* arguit falsitatis hanc rationem teste Wiestn. is hanc rationem meliorem censet, nimirum, quòd translatio illa non sit de majoribus causis Ecclesiæ, ut Episcopis, in partem sollicitudinis vocatis non concessa à Papa censetur. Quin est sibi suffragari in hoc vult ipsum *Can. corpora.* Dum ibi nomine *Principis* ait, non venire Papam aliamve potestatem ecclesiasticam (ut aliàs sentit Gl. *ibid.*) sed potestatem sæcularem. V. g. Regis aut imperatoris, cujus non quidem auctoritate jussu, cum actus translationis sit actus spiritualis aut rei spirituali, de quo auctoritative disponere nequit sæcularis, annexus, sed solum consilio fieri potest hæc translatio, præsertim, dum dono vel cooperatione talis Principis Ecclesiæ reliquiæ obveniant. Ita ille probabiliter, de cæterò, quò minus hæc translatio fieri non possit sine licentia sedis Apostolicæ non obstat, quid in concilio Aquilienti. *1. tit. de reliquiis SS.* dicatur, reliquias SS. transferri sine sedis Apostolicæ licentia; non posse cum hoc concilium fuerit solum provinciale, nec confirmatum à Papa, adeoque extra provinciam habere nequeat vim canonis, ut Pirh. *n. 12. in fine* cum Fagn. *n. 33.* Requiritur autem præter licentiam Episcopi ad validam talem translationem justa causa; cum sit species quædam alienationis; & præter hanc etiam consensus capituli cathedralis sive Clericorum majoris Ecclesiæ simul congregatorum, quòd aliquando vocetur concilium ut in *can. placuit. 12. quest. 2.* juncta Gl. *V. Concilio* utpote cum quo consensu omnes causæ graves (qua-